KURT MAHR

Tajemství svatého ostrova

Knihovnička Perry Rhodan 172 *Přeložil Jaroslav Kuťák*

Ter Philips přepnul sektorové zvětšení povrchu Tria na střed čelní obrazovky. Pak se ohlédl a klidným hlasem řekl do pološera velínu: „Vyhrává červená. Téměř půlka planety je zničená!" *
Griffin Tuchmann vstoupil zdřevěněle jako socha do světelného kruhu monitoru. Jeho oči byly velké, černé a překvapené, jako by nevěřily, co vidí.
Griffin Tuchmann byl vysoký, štíhlý, tmavovlasý muž. Plukovníkem se nestal od psacího stolu. Hodně toho procestoval a ledasco už viděl a zažil.
Ovšem dosud nic takového jako bylo tohle.
Polovina planety, přivrácená k lodi, byla potažena uzavřenou vrstvou mračen. Pod nimi zářily všechny spektrální barvy. Mračna se neustále turbulentně pohybovala. Občas spoza nich vyšlehly barevné záblesky, pronikly clonou a v protuberancích vyrazily do vesmíru.
Griffin Tuchmann se zachvěl. Už viděl záznamy, které líčily podobné události. Tohle znal.
S poměrně značnou jistotou předpokládal, že tam dole zuří atomový požár. Nepřál by si tam teď být!
„Dostanu pět solarů, Griffe," ozval se za ním Ter Phillips. „Vsadil jsem na červenou."
Griffin Tuchmann se nemohl odtrhnout pohledem od obrazovky. Pohlédl na Tera Phillipse jako na hromádku hnoje.
„Drž hubu," hlesl. „Tam dole umírají statisíce inteligentních bytostí - a ty nemyslíš na nic jiného než na ty svoje solary."
Ter se však nenechal vyvést z míry.
„No a?" zabručel. „Můžu jim snad nějak pomoct?"
Malé pracovní svítilny klidně zářily nad pulty důstojníků. Ve velínu vládl klid, dokud nepromluvil Griffin Tuchmann.
„Viděli jste co se stalo, pánové," řekl jasným hlasem. „Muselo se odehrát něco nečekaného. Už drahnou dobu jsme bez spojení s loděmi EX-5207 a KOSTANA. Lze předpokládat, že atomový požár

na Triu nějak souvisí se zmizením obou lodí. Naším úkolem je co nejrychleji zjistit, co se tady odehrálo a informovat o tom flotilu. Naposledy se pokusíme dospět k EX-5207 nebo ke KOSTANE. Zjistíme, jaký mechanizmus vyvolal atomový požár. Zjistíme, zda s tím mají něco společného bytosti, které jsme pozorovali na třetí planetě soustavy. A nakonec budeme hledat frekvence červounského mozku, abychom zjistili, jestli KOSTANA opravdu podle dohody před námi vysadila červouna na tomto světě. Naše přístroje by to měly dokázat. Prosím, připravte se."
Velín se probral k životu.
O dvě hodiny později byly k dispozici všechny informace, které chtěl Griffin Tuchmann mít. Neohlásil se ani EX-5207, ani KOSTANA. Obě lodě musely být patrně zničeny, anebo se jich posádky lodí vzdaly; Atomový požár byl vyvolán celou řadou atomových explozí. Ve skutečnosti se nejednalo o jednu jedinou souvislou plochu požáru, nýbrž o několik jednotlivých ohnisek, která měla pohasnout nejpozději do dvaceti hodin, až bude všechna štěpná hmota spálena.
Hyperzaměřovače kromě toho zachytily impulzy, které jednoznačně pocházely z mozku červouna. Červoun očividně setrvával v blízkosti smrti - buď proto, že se nedopatřením dostal do ohniska výbuchů, anebo proto, že ukončil kladení vajec a naplnil tím svůj životní cíl. Místo, odkud impulzy přicházely, vsak nebylo možné zaměřit, protože impulzy byly příliš slabé. O několik minut později zhasly úplně.
Zůstal ještě podivný hyperspojový impulz, který Tuchmannův křižník EX-318 zachytil před několika hodinami. Toto vysílání asi přišlo z EX-5207, jiné vysvětlení neexistovalo. Bylo odvysíláno minimálním výkonem a došlo v tak zkomoleném stavu, že se nedalo rozšifrovat. Byly to signály, které Griffina Tuchmanna přiměly, aby se podíval, co se kde vlastně děje.
Podle všeho toho ale mnoho neviděl. Beze stopy zmizely dvě lodě, byly pravděpodobně zničeny, a část planety, na které patrně přistály, byla zpustošena nukleárními explozemi.
Griffin se musel rozhodnout. A rozhodl se tak, jak byl zvyklý: rychle.
Uvědomoval si, že jedna jediná explorerská loď bude příliš málo, a proto se rozhodl informovat velitelství flotily. Protože však kvůli značnému nebezpečí odposlechu vládl přísný spojový zákaz, musel

se Griffin dostat s EX-318 do oblasti, kde se nepohybovalo tolik bluesanských lodí jako v tomto sektoru.
S maximálním zrychlením tedy odlétli k soustavě osmi blízkých planet.
EX-318 byla teprve pět astronomických jednotek od nešťastné hořící planety, když detektory zachytily šokový výboj hyperenergie. Výboj neodpovídal žádnému ze známých schémat a Griffin chvíli vůbec netušil, co se stalo.
„Tady se asi nikdo nepokouší transitovat, že ne?" podotkl Ter.
Griffin nevěděl.
„Jediné, co by to mohlo podle tabulek být, je tranzitní vstup cizí lodi..."
Ter si nervózně přejel rukou ve vlasech.
„Dlužíš mi pět soíarů," řekl jen.
Griffin chtěl něco ostrého namítnout, ale pak se zašklebil a mávl rukou, protože se hlásil další strukturální zaměřovač a poté zas a znovu. Najednou byly všechny tyto přístroje přetížené. Na monitorech se z nicoty vynořoval bezpočet drobných světelných bodů a jejich záře nabírala na intenzitě.
Pak se zaměřovače odmlčely.
A z reproduktorů se ozval rázný hlas Griffina Tuchmanna: „Z hyperprostoru se vynořil svazek cizích lodí. Nejedná se o lodě Impéria. Musíme počítat s nepřátelskými akcemi. Musíme se spolehnout na výkon našich pohonných agregátů a sílu děl. Všichni na svá místa! Konec."
Skupina cizích lodí zpomalovala, až se v poměru k EX-318 téměř zastavila. Vzdálenost činila (X l astronomické jednotky, to znamenalo zhruba 15 milionů kilometrů. Griffin přelétl počet cizích lodí a dospěl ke dvěma tuctům.
„Tady spojař pro velitele. Neodpovídají nám, pane. Vyzkoušel jsem všechny typy výzev k identifikaci."
Griffin neodpověděl hned. Vzal do ruky mikrofon a řekl: „Neznámí neodpovídají na pokusy o kontakt. Musíme předpoklá-
dat, že se jedná o jednotky Bluesanů. V tomto případě bude nejlepší uhnout. Dáme se na ústup."
Osobně pak řídil manévr. Na obrazovce začaly putovat konstelace hvězd.
Velitel lodi v duchu počítal. Potřeboval asi sto vteřin, aby dostal EX-318 na pozici, od které by mohl přejít na maximum zrychlení. Pokud

jim protivník dopřeje těch sto vteřin, budou z nejhoršího venku.
Podíval se na Tera. Ter mu porozuměl a posunul pravou ruku ke klávesnici, která řídila pohon.
„To zvládneme," řekl Ter. „Budou muset nějakou tu chvíli přemýšlet, na koho to narazili."
Sotva to dořekl, monitory se rozzářily. Oznamovaly paprskometnou palbu nepřítele.
Griffin pochopil, že to nezvládnou. Podle hodnot ochranného štítu se palba všech nepřátelských lodí soustředila přímo na EX-318.
Energetický ochranný štít sice něco vydržel, ale i to mělo své hranice. Jedinou nadějí byla rychlost Griffinovy lodě.
Monitory se rozzářily podruhé. Griffin měl dojem, že tentokrát nebyl zásah tak mocný. Náhlé zrychlení lodi zmátlo nepřátelské cílové zaměřovače.
Podíval se na Tera. Sedel nad pultem, jako by mohl pomoci zrychlení lodi.
„Fakt, zvládneme to...," usmál se, ale víc už toho neřekl.
Ozvala se děsivá rána, přes monitory přelétly fontány oslňující záře, muže ve velínu to mačkalo do křesel.
Griffin natahoval ruku, aby něco provedl s náhlým přetížením, které by je v případě dalšího zvyšování mohlo všechny rozmačkat. Na zlomek vteřiny to vypadalo, že by to ještě mohl dokázat, ale pak se znovu ozvala rána, Griffinovo křeslo se utrhlo i se svým pánem a odlétlo proti stěně. Velitel lodi se reflexívně přikrčil, ale už bylo pozdě.
Ozvala se dutá rána a pak už byl Griffin Tuchmann zbaven všech svých starostí. . .
Všechno to začalo docela nevinně. Explorer 318 se 133 členy posádky pátral na okraji Mléčné dráhy po planetách, které by bylo možné použít pro kladení červounských vajec. Základním předpokladem bylo, aby na vybraných planetách neexistoval inteligentní život, protože kovobylky, vylíhnuté z vajec, požíraly všechno organické i anorganické na povrchu planety bez rozdílu.
EX-318 se tomuto úkolu plně věnoval a posbíral celou řadu důležitých informací o dosud neznámých světech. Mezi posádkou lodi a vědci na palubě vládla shoda a harmonie, jakou plukovník Tuchmann nepamatoval.
Pak přišlo hlášení o objevu hvězdokupy Hiesse. EX-5207 pod velením plukovníka Hiesseho v ní identifikoval tři planety, které

byly vhodné pro kladení červounských vajec. EX-5207 předal tyto informace dál vesmírné lodi KOSTANA, která pak vletěla do zmíněné hvězdokupy se třemi červouny na palubě.
Krátce nato zachytil Griffin Tuchmann slabý, ze tří čtvrtin zkomolený hypersignál, který pravděpodobně přišel z KOSTA-NY, a podle nějž bylo možné usoudit, že se KOSTANA dostala do úzkých. EX-5207 se u Tuchmanna krátce ohlásil. Hiesse oznámil, že letí za KOSTANOU, aby se na planetě Brulab-3 podíval, co se stalo. Po několika dalších dnech zachytil EX-318 druhý slabý a zkomolený hypersignál. Text už se nedal dešifrovat, ale směr, ze kterého signál přišel, zcela přesně označoval, že musel vyjít od EX-5207. Hiesse by nikdy neporušil zákaz absolutního spojového ticha, kdyby se neocitl v nouzi.
Griffin Tuchmann tedy nastartoval svou loď a letěl do soustavy, ke které patřila planeta Brulab-3. Další spojové signály už nebyly zachyceny. Pro Tuchmanna to znamenalo určitou pravděpodobnost, že KOSTANA ani posádka EX-3 1 8 už neexistují, což bylo děsivé zjištění.
Soustava tohoto slunce měla osm planet. Brulab-3 byla jeho čtvrtou planetou. Griffin Tuchmann postupoval velmi obezřele a brzy zjistil, že třetí planeta nese inteligentní život. Technologie cizinců přitom byla mimořádně vysoce vyvinutá. Byla zhruba na stejné úrovni jako lidstvo na konci druhého tisíciletí. Griffin byl velmi překvapen, že plukovník Hiesse vybral ke kladení vajec takovou planetu. Na základě svých vlastních zkušeností dospěl k závěru, že čtvrtý satelit místního -slunce by byl pro tento účel přímo ideální. Předpokládal tedy, že alespoň jeden z přivezených červounů mohl být na tuto Marsu podobnou planetu vysazen.
EX-318 se tam odebral - a nasel planetu, která byla zničena atomovou válkou. Po obou lodích Pozemšťanů jako by se země slehla. Nenašli žádnou stopu. Griffin se krátce po přijetí zkomoleného hypervysílání vsadil s Terem Philipsem, Ter tvrdil, že se blíží nebezpečí a že se obě lodě nacházejí v ohrožení. Griffin se však domníval, že to bude omyl a že toto vysílání nebylo vůbec určeno pro hvězdokupu Hiesse. Dokonce drahnou dobu váhal, jestli má tento signál vůbec sledovat. Proto se alespoň rozhodl informovat nejbližší základnu flotily.
Kdyby byl nyní při vědomí, určitě by tohoto rozhodnutí litoval. Probudil se úplně propocený. Těsně nad ním se Šklebila špinavá,

vousatá tvář. Ter Philips..,!
Rázem se mu vrátily vzpomínky. Roj bluesanských lodí! Pokus o útěk! Série zásahů!
Ter zvedl ruku, aby ho uklidnil.
„Zatím je všechno v pořádku," řekl. „Loď je sice vrak, ale je schopná letu. Část posádky padla, ale zbytek je zdráv a připraven do další akce. Míříme ke třetí planetě neznámé soustavy. Budeme-li mít Štěstí, podaří se nám rozumně přistát. Bluesané nás nechali na pokoji. Pravděpodobně se domnívají, že nás zneškodnili. Ani se jim nedivím, když se podívám na naši lod... Horní třetina je jako odříznutá..."
Griffin zavřel oči. V horní třetině kulovité lodi byly umístěny kajuty posádky, hyperkomová vysílačka a podstatná část laboratoře..
„...Kalupův konvertor je rozstřílený," pokračoval Ter. „Nemůžeme tudíž absolvovat žádné lineární lety. I jinak je toho ještě hodně rozbito." Zmlkl a podíval se na Griffina. „Jak je ti?"
Griffin přikývl.
„Ještě to jde. Až vstanu, povím ti víc."
Ter se zašklebil.
„Myslíš, že vstaneš?"
Griffin se napřímil. Rameno ho bolelo. V podstatě se cítil dobře, i když měl tělo rozlámané a bolest se hlásila odevšad. Ale zatnul zuby a postavil se na nohy. Přimhouřil oči a podíval se na neoholeného důstojníka ve špinavých otrhaných hadrech. „To všichni vypadají stejně jako ty, Tere?"
Ter uhnul s odpovědí.
„Pobavíš se," řekl,
Griffin se rozhlížel. Nacházeli se v jedné z malých kajut, ve kterých dříve bydleli poddůstojníci. Z kohoutku kapala voda, zrcadlo bylo rozbité, monitory slepé.
„Zatraceně," zavrčel Griffin.
„Ano, myslím, že nás vyřídili," souhlasil Ter. „Za EX-318 by nám teď zaplatil jenom obchodník se šrotem, a to by ještě šel pod cenu."
„Proč je tady tak zatraceně horko?"
„Nefunguje klimatizace. Horko je způsobováno agregáty lodi."
„A co jídlo? Zůstal nám nějaký proviant?"
Ter se nucené zasmál. „Zvláštní, že se na to ptáš. Sklad potravin je v pořádku. Mohli bychom celý dlouhý půlrok zásobovat celou armádu... Jenom kdyby..."

„Kdyby co?"
Ter mávl rukou.
„Nic. Zapomeň na to."
Otevřel vstup na chodbu, která byla poničená stejně jako všechny ostatní místnosti lodi.
„Stali se z nás chodci," hlesl Ter.
Griffin nereagoval.
„A velín...?"začal.
„Velín je v háji. Vstup se prolomil, neudrží se tam vzduch."
Griffin překvapeně vzhlédl.
„Kdy...?"
„Hned po třetím zásahu. Rapidně jsme ztráceli tlak. Většina lidí ve velínu byla raněná, mnozí zemřeli. Já jediný jsem se udržel na nohou. Přemýšlel jsem, koho bych měl zachránit jako prvního. Stal jsem se na pár vteřin pánem nad životem a smrtí. Vzal jsem tebe. Na návrat už nezbyl čas..."
Griffin se chytil za krk.
„Díky," zašeptal.
„Dobrá, dobrá...," pokýval hlavou Ter. „Teď už ale musíme dolů."
Po chvíli dorazili k zavřenému vstupu. Griffin se ho pokoušel otevřít, ale marně.
„Jsou tam místnosti s dírou do vesmíru. Vstup je zablokován."
Griffin překvapeně vzhlédl.
„Přesně tak," potvrzoval Ter. „Tenhle kousíček chodby je jedinou částí lodi, kterou ještě můžeme používat. A pár místností napravo a nalevo."
Griffin byl ponořen do myšlenek.
„Zbylo pár skafandrů," pokračoval Ter. „Ze starého velínu jsme natáhli nějaká vedení, abychom mohli obsluhovat agregáty. Máme i pár fungujících monitorů. Dokážeme zhruba vypočítat kurz do vzdálenosti dvou astronomických jednotek. Je to sice málo, ale aspoň něco. Když budeme mít štěstí, postačí to."
Griffin potřeboval chvíli, aby se zotavil z úděsu. Zhluboka se nadechl a pak zabručel: „Kolik mužů zůstalo naživu?"
Ter jeho pohled nevydržel. Sklopil zrak a řekl: „Ty a já... A Frankie Pellová... A to je... To je ..."
„Všechno?"
Ter přikývl.
„Jo, všechno."

Během tří následujících dní vmanévrovali vrak tak těsně k cíli, že před sebou viděli třetí planetu jako modrobílý, stále rostoucí míč. Nazvali ho Trap.
Tři dny měli plné ruce práce, takže jim nezůstával čas přemýšlet o katastrofě, kterou právě přežili.
Frankie Pellová, jediná žena na palubě EX-3 18, se nyní ukázala jako plnohodnotný člen posádky. Velmi rychle se učila. Během prvních hodin po neštěstí, zatímco Griffin ještě ležel v bezvědomí, připojila společně s Terem všechny kontrolní přístroje vraku.
Během posledních tří dnů mlčela. Griffin se tomu ani nedivil. Ani jinak povídavý Ter se nijak zvlášť neprojevoval. Vzpomínky na to, co se jim stalo, a představy toho, co je nyní čeká, byly příliš intenzívní, než aby toužili po debatě.
Konečně si mohli i trochu odpočinout. EX-3 1 8 byla zachycena v gravisféře Trapu. Griffin kurz nasměroval tak, aby vrak pronikl do horních vrstev atmosféry pod úhlem. Chtěl co nejvíc využít brzdný efekt atmosféry. Těsně před dopadem hodlal naposledy nastartovat agregáty lodi, aby zachytil pád.
Vyhlídky nebyly nijak růžové. Ale protože to vypadalo, že se z Trapu tak nebo tak nikdy nedostanou, byli vcelku klidní.
Ter se připoutal. Podíval se přitom na Griffina.
„Pořád mi dlužíš pět solarů," řekl a zakřenil se.
Pak dotáhl poslední pás, zavřel helmu a zaklapl magnetické spony. Griffin počkal, až bude i Frankie hotova, pak se posadil a i on se připoutal. Ruce si ale nechal volné.
Před sebou na obrazovce viděli část povrchu planety Trap. Viděli rozlehlou zelenou krajinu, protkanou stříbrnými nitkami řek. Griffin spočítal, že během prvního brzdného manévru muší obletět celou planetu. Chtěl přistát někde na travnaté ploše.
Cítili, že se loď třese. To se atmosférické zbytky zachycovaly ve volně přístupných prostorech. Griffin zatnul zuby. Držel loď pokud možno v horizontále, ale protože neměl potřebné instrumenty, nevěděl přesně jak letí. Příliš otevřený úhel vletu do atmosféry by mohl způsobit, že se EX-3 1 8 promění ve spečenou kouli.
Vrak se začínal otáčet. Vzduch stále silněji škubal za nerovnosti na povrchu lodi a pod ním. Antigrav nestačil neutralizovat přetížení. Griffin cítil, jak se mu zvedá žaludek. Byl naprosto bezmocný. Nemohl dělat vůbec nic. Loď se stále více roztáčela. Griffin se pokoušel postavit na nohy. Nevěděl, co by měl udělat. Ale

přišel by o rozum, kdyby nadále zůstal jen tak ležet. Sotva se zpola napřímil, popadla ho odstředivá síla a odmrštila ho stranou. Praštil se do hlavy.
A znovu ho to zvedlo a odhodilo ho to na jinou stěnu. Při letu si všiml obrazu na monitoru. Ukazoval zelenou plochu, která se nehýbala.
„Dvanáct set stupňů!" vykřikla Frankie.
Griffin se prohmatal zpátky na své místo. Vnější teplota rapidně stoupala. Pochopil, co se stalo. Vrak se ponořil do hustších vrstev atmosféry. Zastavilo to sice otáčení lodi, ale energie otáčení se změnila v teplo.
Posadil se do křesla. Rychle se věnoval pohonným agregátům. Krátce nato nastartovaly a mocně zavyly. Obří dlaň zamáčkla Griffina do křesla. EX-318 se zvedla ze smrtícího sevření žhavého tření a vystoupala do řidších vrstev atmosféry.
Griffin odečítal z přístrojů. Vrak se pohyboval už jen rychlostí sedmi kilometrů v hodině. Opsal plochou parabolu, překročil rozhodný bod a znovu klesal. Stěny se znovu rozechvěly, ale loď už se netočila. Griffin nechal vrak ať padá, dokud teplota vyvolaná třením nedosáhla patnácti set stupňů. Pak ji znovu nakrátko vytáhl z nebezpečné zóny. Všichni tři byli ve skafandrech a vysoké okolní teploty jim tím pádem nemohly ublížit. Griffin cítil jak v něm roste přesvědčení, že to přece jenom dokážou. Jejich rychlost klesla na tři kilometry za vteřinu. Ještě jednu brzdnou fázi a bude moci nechat vrak zase padat.
Měl čas přemýšlet.
Co to mohlo tam dole být za bytosti? Vůči KOSTANĚ a EX-5207 se zachovaly nepřátelsky. Byly nepřátelské samy o sobě?
Nebo Pozemšťany vyprovokovaly? Jak se budou chovat k trosečníkům?
„Čtyři sta," řekla Frankie.
Griffin se podíval na vnitřní teploměr. Ukazoval dvě stě deset stupňů. Skafandry neměly problémy s teplem. Odečítal výšku letu. Čtyřicet pět kilometrů.
„Žádný třetí manévr," rozhodl Griffin. „Přistaneme."
Zhluboka se nadechl a zapnul agregáty lodi. Vrak se zachvěl, ale poslouchal. Rychlost rapidně klesala. Ve výšce pěti kilometrů se vrak nepohyboval rychleji než padající list. Griffin si uvědomil, že už nemají mnoho pohonných látek. Přišli o ně stejně jako přišli o své

druhy . . . Pokud by poslední zásoba nevydržela, bylo zle. I kdyby se zřítili z výšky pouhých padesáti metrů, znamenalo by to jistou smrt. Loď by se při dopadu složila jako domeček z karet.
Tahle obava se však ukázala být lichá.
Griffin přistál velmi měkce, málem nebylo ani cítit dosednutí. Dunění agregátů pomalu utichalo. . . A pak zavládlo ticho.
Dokázali to!
Přistáli na třetí planetě!
Byli ještě napůl omámení a hodně poznamenaní napětím z přistání, když otvírali výstup z lodi, aby se podívali ven. Antigrav definitivně vypověděl službu. Zcela zřetelně na sobě cítili neobvykle vysokou gravitaci cizí planety. Nebylo snad ani těžké chodit, ale po každých dvaceti krocích se museli zhluboka nadechnout.
Vzduch byl dýchatelný, to věděli ještě dřív, než nabrali kurz do této soustavy. Krajina kolem byla cítit kouřem a suchou trávou.
„Pohonné agregáty spálily zdejší porost," tvrdil Ter, když se rozhlédl. „Támhle v koutě stoupá dým. Snad jsme nezavinili prérijní požár."
Griffin ukázal před sebe.
„Bez obav," řekl, „oheň se nedostal daleko. Vidím zelenou trávu."
„Pane," zamyšleně poznamenala Frankie a posunula si helmu. „Kdo tu vlastně žije?"
Ter se musel zasmát.
„To bychom taky rádi věděli, děvče! Nic tě nenapadá?"
„Jsou dvě možnosti," odpověděla věcně dívka. „Buď jsou zdejší obyvatelé humanoidní, a pak se v této galaxii většinou jedná o bývalé Arkonidany, anebo nejsou humanoidní, a potom bude vše záležet na naší fantazii."
Griffin na ni pohlédl úkosem.
„Jakou vidíte pravděpodobnost?"
Frankie zaváhala.
„Nevím, ale nehumanoidní druhy jsou poměrně vzácné. Vyhlídka, že tu narazíme na nehumanoidy, je obecně velmi malá."
Griffin se odmlčel a zahleděl se do dálky. Vzduch byl teplý. . . Bylo tam příjemně.
„Vsadím se," poznamenal Ter, „že se nejpozději za deset minut dozvíme, jaké bytosti tu žijí. Vsadíš se, Griffine?"
Griffin jen mávl rukou.
„Dej mi s těmi tvými sázkami pokoj!"

„No nic," pokrčil rameny Ter. „Já jenom, že mi dlužíš pět solarů!"
Připadali si jako v dokumentárním filmu o neklidné epoše lidstva ve druhé polovině dvacátého století. Bzučení zesílilo a změniío se v dunivé klepání. Na modrém nebi se objevily body. Přibližovaly se, a pak se ukázalo, že se jedná o nemotorná, válcovitá tělesa se dvěma vrtulemi. Kolem vraku pak kroužilo na třicet helikoptér, vyzbrojených bombami a kulomety, až nakonec přistály. Ohlušující rachot ztichl. Helikoptéry několik minut stály a čekaly. Pak se tři ze strojů otevřely a z výstupů vyskákaly postavy. Griffin se zhluboka nadechl, když viděl, že mají dvě ruce a jednu hlavu a že jdou vzpřímeni po dvou nohách.
„Tak to bychom měli," suše konstatoval Ter. „Jsou humanoidní."
K vraku se blížilo dvanáct cizinců. Šli váhavě a opatrně.
„Půjdeme jim v ústrety," rozhodl Griffin.
Griffin byl překvapen. Humanoidní nebylo slovem, kterým by stačilo tyto cizince popsat. Byli totiž více než to. Působili lidským dojmem. Měli na sobě uniformy, což se dalo snadno poznat. Kalhoty měli zasunuté do jakýchsi podkolenek a boty vykazovaly podobný střih jako boty Pozemšťanů. Vlasy cizinců byly jak blond, tak uhlově černé. Mnozí nosili zbraň, která vzdáleně připomínala projektilové kolty. Měli je připevněné k předloktí a bylo zřejmé, že jimi míří na vetřelce.
Celou minutu si obě skupiny stály tváří v tvář. Nikdo' nepromluvil. Proto se Ter obrátil na Griffina a sykl: „Tak něco řekni, ksakru!"
Griffin zavrtěl hlavou. Plně se soustředil na jednoho z těch dvanácti, jenž se jak výškou tak stářím zjevně odlišoval od ostatních. Jako by si toho stařec všiml, předstoupil a začal mluvit.
„... jsou nepřátelé... a ... zajatci..."
To byla slova, kterým Griffin rozuměl. Samotná řeč zněla plynule a pregnantně. Už pouhá skutečnost, že něčemu porozuměl, zasáhla Griffina jako ledová sprška.
Cizinec hovořil řečí, kterou Griffin znal. Musela patřit mezi ty, které uměl, anebo byla některé z nich podobná. Coby důstojník imperiální flotily znal kromě obecné vesmírné řeči - interkosma - ještě řadu dalších. Většinou se jednalo o odvozeniny z arkonštiny - jako patrně i v tomto případě.
Griffin cítil Terův pohled. Pootočil se.
„Rozumíš tomu stejně dobře jako já?" chtěl vědět Ter.
„Ano, jistě. Co je to?"

Ter pokyvoval.
„Hodně starobylá arkonština. Zní podobně jako řeč Akonanů."
Griffin zbystřil. Kdysi dávno se totiž i Akonané věnovali kolonizaci. Že by tohle byl jeden z případů jejich snah?
Soustředil se na co nejstarší arkonštinu. Nejdříve si zformuloval větu v hlavě a pak řekl: „Jsme trosečníci. Z jakého důvodu nás považujete za nepřátele a zajatce?!"
Cizinec se zatvářil triumfálně.
„Nic nepředstírejte!" zvolal. „Klidně si mluvte tak, jak vám zobák narostl. My už dávno víme, že přicházíte z oblasti Severního bloku. Ve Felghanu si umíte vymýšlet nejrůznější triky, abyste k nám dostali špióny a sabotéry, a tenhle poslední způsob není ani dvakrát originální!"
Griffin rozuměl každému slovu.
„Mýlíte se," řekl. „Nepřicházíme ze severního bloku ani odnikud z téhle planety."
Starce toto tvrzení očividně pobavilo. Rozzářil se tak, že Griffinovi na chvíli připadal docela sympatický.
„A odkud tedy přicházíte, he? Z hvězd?" pousmál se.
Griffin přikývl.
„Přesně tak. Z hvězd."
Stařec se rozchechtal. Už nevypadal tak sympaticky. Celý se otřásal smíchy.
„Já jsem Rima Kim," představil se pak. „Už třicet let jsem u policie, ale takhle hloupou lež jsem ještě neslyšel."
Griffina to rozzlobilo.
„Věřte si tomu nebo ne, na pravdě stejně nic nezměníte," vyjel na Kima. „Vy sami máte kosmické lodě, ne? A to si myslíte, že jste jediní ve vesmíru?"
Kim zaklonil hlavu a zadíval se na Griffina přimhouřenýma očima.
„To je dobrý argument. Pojďte s námi. Rada Artrotu rozhodne, co s vámi uděláme," řekl a rozmáchlým gestem ukázal za sebe k vrtulníkům.
„Půl vteřiny a mám svůj paprskomet," tiše řekl Ter. „S těmi jejich stříkačkami na nás nemají. . ."
Griffin zavrtěl hlavou.
„Hlavně klid!" přikázal. „My si s nepřátelstvím nezačneme."
Letěli na severovýchod. Kolona vrtulníků přelétla dvě řeky a nad třetí změnila směr k východu. Po trase, kterou Griffin odhadl na tři

sta kilometrů, se krajina začínala měnit. Mírně se zvlnila a byla podobná subtropům na Zemi. Tam dole jako by rostly stejné palmy. Griffin pátral po náznacích osídlení, ale žádné nenašel. Příroda vypadala nedotčena lidskou rukou. Pak ale objevil silnice na obou březích řeky. Byly široké a udržované. Ale neviděl tam ani jedno auto. Stále více dospíval k názoru, že planeta Trap bude jen velmi řídce osídlena.

Ve vrtulníku se kromě Frankie a Tera nacházelo ještě pět uniformovaných mužů. Jedním z nich byl Kim. On a pilot byli jediní, kdo si Pozemšťanů během letu nevšímali. Ostatní z nich nespouštěli oči a měli zbraně stále připravené ke střelbě. Kromě toho se vrtulník stále pohyboval uprostřed roje. Bylo zřejmé, že Griffina a jeho druhy jasně považují za zajatce.

Reka mírně zabočila a obrátila se k severu, kde zmizela mezi dvěma úbočími. Zanedlouho se pod vrtulníky vynořilo údolí, obklopené vysokými horami. Uprostřed se vinul proud řeky, podél které sem přiletěli.

Bylo tam město!

Ale jaké město!

Pohled na rozlehlé moře domů přišel tak nečekaně, že Frankie vykřikla překvapením. Griffin byl chvíli zaskočen a jenom Ter nazlobeně poznamenal: „Nerad jim dělám komplimenty, ale tohleto je zatraceně krásné veliké město."

Pokud se to vůbec dalo porovnávat s městy na Zemi, pak Griffin odhadoval, že tady musí žít tak pět milionů lidí. Milionové město uprostřed lesů. Pralesní metropole!

Vrtulníky začínaly klesat. Nyní bylo všude vidět hvězdicovitě se sbíhající silnice. Všechny mířily k městu. Pasažéři vrtulníků už také viděli vozidla, která vskutku připomínala benzínová auta ze starých dob. Obraz dění se zkrátka z minuty na minutu proměnil.

Přistáli na rozlehlém prostranství v blízkosti městského centra. Krátce před přistáním řekl Kim do vysílačky několik slov. Griffin žádnému z nich nerozuměl. Podíval se na Tera, ale i ten zavrtěl hlavou. Nicméně krátce po přistání se k vrtulníkům rozjelo několik čtyřkolových vozidel a Pozemšťané byli vyzváni, aby si přesedli. Když usedli do vozidla, zjistili, že tam není řidič.

.Jsou dálkově řízené,"vrčel Ter. „ Vsadím se, že to neznamená nic dobrého. Vsadí se někdo...?"

„Ne, nikdo se sázet nebude," přerušil ho Griffin. „Mějte oči dokořán,

ať víme kudy a kam jedeme - pro případ, že bychom se pokusili uprchnout.!
.. Frankie na něj vytřeštila oči.
„Uprchnout? Myslíš si, že nás zajali?"
Griffin přikývl.
„Myslím. Kim mě předtím vzal o něco vážněji, než by se zdálo. Ví, že pokud jsme přišli z hvězd, naše technologie bude lepší než ta jejich. Pravděpodobně viděl naše zbraně. Nechtěl nic riskovat. Vsadím se, že jsme právě na cestě do nejbezpečnějšího vězení na této planetě - a bez řidiče, abychom mu neublížili."
Terovi se rozzářily oči.
„Ty se sázíš?"
Griffin na něj přísně pohlédl.
„Sakra, nech už toho..."
V tu chvíli se vozidlo rozjelo. Odněkud z dálky se ozvalo ostré zahvízdání. Vozidlo zrychlilo a zároveň se ve městě zastavil veškerý provoz.
Griffin zapomněl na vážnost situace a věnoval se pozorování. Vysoká rychlost mu to ale ztěžovala. Kim tohle město nazval Artrot, ale stejně tak by se mohlo jmenovat Boston, Frankfurt nebo Lilie, ovšem kalendář by pak ukazoval druhou polovinu dvacátého století. Podobnost s tehdejšími městy byla úžasná, Dole v přízemí budov se nacházel obchod vedle obchodu a nad nimi kanceláře. Na chodnících postávali zvědavci a sledovali kolonu. Zeny na sobě měly jenom šortky nebo minisukně, což Griffina přimělo k úsměvu.
Centrum města se táhlo na kilometry daleko. Ale když konečně ustoupilo, ocitli se v obytné čtvrti. Domky tu stály zhruba padesát metrů od ulice. Prostor mezi nimi a vozovkou zaplňovaly více či méně pěstěné předzahrádky s hustou trávou a ojedinělými stromy. Pak najednou město končilo, provoz řídl, začaly se zvedat svahy okolních hor.
Ter ukázal před sebe.
„Tam někam nás asi schovají, že?"
Griffin mu neodpovídal. Vyjeli s kolonou nahoru na plošinu na úbočí svahu a rázem zmizeli v tunelovém vjezdu. Zářivé sluneční světlo zhaslo, před vozidly se otevírala skalní brána. Jakmile jí projeli, ztratili se ve tmě.
Griffin se"ještě ohlédl, ale viděl už jen zužující se Škvíru světla, která brzy úplně zmizela.

Past sklapla.
Vozidlo se nadále pohybovalo stejnou rychlostí. Jeli ještě drahnou dobu, než se konečně znovu ozval Kimův hlas: „Vystupte a chovejte se klidně!"
Zaskřípaly veřeje a v následující chvíli se rozzářilo světlo. Griffin mhouřil oči a když se rozkoukal, spatřil nevelkou skalní místnost, široký stůl se šesti židlemi a čtyřmi pohovkami při stěnách. Bylo tam i několik nízkých skříněk a dřevěné dveře do vedlejších prostor. Ty byly zavřené. Griffin dokázal odhadnout, co by se za nimi mohlo ukrývat.
Vstup vozidla se otevřel. Griffin vystoupil. Frankie a Ter ho váhavě následovali.
„Budete tady mít všechno, co budete potřebovat," pokračoval Kimův hlas. „Vaše zajetí nepotrvá dlouho. Buď se Rada rozhodne, že vás dá zastřelit jako zločince, anebo dospěje k názoru, že jste hodnotní a pak vás se všemi poctami propustí. Nyní o mně určitou dobu neuslyšíte. Ať žije Pálkám Nesrovnatelný!"
Něco cvaklo a pak zavládlo ticho. Kim vypnul spojení.
Griffin stál za stolem. Otočil se ke svým druhům.
„Posaďte se!" přikázal. „Frankie sem, a Ter sem!"
Překvapeně ale bez odporu poslechli. Napjatě k němu vzhlíželi.
„Utéct z téhle díry," začal Griffin, „by nám nebylo k ničemu.
V nejlepším případě se ztratíme v cizím světe, jehož obyvatelstvo by nás dříve nebo později stejně chytilo. Nemáme jak opustit Trap. EX-3 18 je v troskách. Hypervysílačka nefunguje. Nemůžeme ani požádat flotilu o pomoc."
„Kam směřuješ?" nedůvěřivě se zeptal Ter.
„Za koho považujete zdejší obyvatele?" zeptal se Griffin.
„Za Akonany," odpověděla Frankie. „Podle řeči a stavby těla."
Griffin přikývl.
„Ty jsi specialistka, Frankie. Jak spolehlivá je to diagnóza?"
„Stoprocentně spolehlivá."
Griffin se obrátil na Tera.
„Pravděpodobně se jedná o kolonisty, kteří z nějakého důvodu ztratili kontakt s mateřským světem. Upadli zpátky na civilizační stupeň, srovnatelný s dvacátým stoletím na Zemi, ale vyvíjejí se dál. Je však nutno si uvědomit, že Akonané ve vysokém vývojovém stupni vůbec nepoužívali kosmické lodě, nýbrž výhradně jen transmitery."

„To je fakt!" zvolala Frankie, ale Griffin pokračoval.
„Je dost dobře možné, že tady na Trapu už na transmitery zapomněli, ale to neznamená, že tu žádný není! Stačilo by nám jen ho najít a použít ho!"
Za dřevěnými dveřmi se ukrývala koupelna se záchodem. Byla tam ale i klapka, která se se značným rachotem jednou za tři hodiny otevřela a naplnila tři misky nazelenalou kaší. Ter se pokoušel odhalit mechanizmus za klapkou, ale sotva vzal do ruky misky, klapka se samočinně zavřela a nikdo ji nedokázal vypáčit. Použití paprskometu Griffin prozatím zakázal. Ter rezignoval a přinesl misky do místnosti. Výživná kase vypadala nechutně, ale kupodivu byla dobrá,
i když ji jedli holýma rukama. Zdálo se, že stejnou měrou ukojuje hlad i žízeň. Misky byly brzy prázdné a Frankie je vrátila do koupelny. Byla zvědavá jak si je Akonané vezmou zpátky.
Uvnitř místnosti seděl Ter na pohovce, hlavu v dlaních, a bručel si pro sebe: „Rád bych věděl, kdo je ten Pelkan Nesrovnatelný." '
„Možná nějaký jejich bůh," odpověděl Griffin. „Co my víme, jakou si tady vypěstovali víru."
„Pelkam...,': zopakoval Ter.
Najednou zvedl hlavu. Vypadalo to, jako by ho napadlo něco důležitého. V tu chvíli se zachvěla země. Byl to zvláštní pocit. Frankie se musela smát, ať chtěla nebo ne. Skočila na nejbližší pohovku a zvedla nohy.
Stůl se pohnul. Sklouzl stranou, zastavil se, dřevo zaskřípalo a zasténalo, o pár vteřin později se ulomily nohy, rozpadly se na prach a stolová deska se zaduněním dopadla na podlahu.
Pak nastal klid. Země se už netřásla.
Chvíli nikdo nic neříkal. Dívali se na sebe.
„Zemětřesení,""zvolal Ter.
Griffin zavrtěl hlavou. „Podívejte se na prach, který zbyl z noh stolu! Muselo se jednat o ultrazvuk a tohle dřevo mělo odpovídající molekulární frekvenci."
„Rozbolela mě hlava," přiznala Frankie.
„To je taky tím," dodal Griffin.
V tu chvíli to začalo znovu. Jenomže tentokrát to probíhalo trochu jinak. Místností se rozléhaly rány. Stolní deska při každé nadskočila. Jako by někdo bušil obřím perlíkem do země.
Griffin vstal. Měl přivřené oči, ale něco hledal. Zastavil se metr od

stolní desky.
„Tady je to nejzřetelnější," řekl.
V následující chvíli se mu mezi chodidly v podlaze vytvořila díra. Objevil se i malý ostrý nástroj, který brousil okraje otvoru a zvětšoval jej. Griffin o krok ustoupil a tasil paprskomet.
Nástroj zmizel. Chvíli byl v díře klid a pak se vynořila blonďatá kštice. Griffin se předklonil a nevěřícně hleděl dolů. Pak poklekl, chytil to stvoření za ramena a pomohl mu ven.
Byla to dívka. Velmi mladá dívka, možná nejvýše dvacetiletá. Zprvu si trojice Pozemšťanů ani nevšímala a setřepávala ze sebe prach. Pak zvedla hlavu.
„Jsem Gianal Tea," řekla sebevědomě. „Doufám, že mi rozumíte. V tuto chvíli jste svobodní. Pochválen buď Nepřekonatelný Tharron, který mi umožnil prožít tento triumfální okamžik."
Ter pomalu vstal.
„Hele..., a co Pelkam?"
Hned nato zalitoval. Jméno Pelkam na dívku zapůsobilo stejně jako červená na rozzuřeného býka. Vyletěla a zastavila se s pěstmi před jeho tváří.
„Nemluv o Pelkamovi!" volala rozzlobeně. „Ještě slovo o tom nečestném, zločinném, příšerném, nejšpinavějším..."
Ter raději ustoupil.
„Dobře, dobře," uklidňoval ji. „Však já s ním nic nechci. Jak se jmenuje ten nový?"
„Neporazitelný Tharron!" vykřikla.
Ter se zatvářil nadšeně.
„A jemu můžeme poděkovat, že jsme volní?"
„Jenom jemu!" zvolala Tea. „Dovedl mě sem. Jeho silná ruka..."
„Moment," přerušil ji Ter. „Ale já si teď nepřipadám dvakrát svobodnější než před chvílí. Kam nás ta podzemní chodba zavede?"
„Ó..., málem jsem zapomněla. Musím vás vyvést ven. Nehrozí vám přitom žádné nebezpečí. Tuhle chodbu jsme vyhrabali holýma rukama. Pelkamovi lovci lidí o tom nic nevědí.
Východ je umístěn v lese. Čekají tam na nás naši. Nemusíte se ničeho bát. Pojďte, prosím!"
Ter kývl na Griffina. Griffin se rozhodl odložit veškeré otázky na pozdější dobu. Prozatím bylo nutné chytit příležitost za pačesy a co nejrychleji zmizet z podzemního vězení.
Asi hodinu lezli temnou, polovysokou štolou, která nakonec vedla do

úzké šachty, do níž kdosi vytloukl hrubé schody.
Pak Griffin ucítil průvan a vůni jehličí.
A byli venku.
v Ušli jen několik kroků a už nasedali do připraveného džípu. Cekali v něm dva muži. Uprchlíci nasedli, přisedla i Tea, pak naskočil třetí muž a sykl jakýsi rozkaz, kterému žádný z Pozemšťanů nerozuměl. Motor naskočil a vozidlo se rozjelo. •
Jízda trvala dvě hodiny. Nejdříve se vykodrcali z lesa na silnici, projeli třetinou města, pak vjeli do jakési zahrady a zastavili se až u zadního vchodu domu, který tam stál. Když vystoupili, přivítal je mlčenlivý starý muž. Mírně se uklonil a pustil je dovnitř.
Vešli do široké chodby. Rozsvítilo se tam. Kráčeli po vysokém měkkém koberci. Tea šla napřed a otevřela dveře po své levici. Pokynula Pozemšťanům, aby vstoupili a řekla: „Vejděte a buďte vítáni. Považujte se za hosty mocného Tharrona."
Místnost, do které je poslala, působila překvapivě příjemným dojmem. Mohl to být obývací pokoj průměrné pozemské rodiny. Nábytek vypadal starožitně a byl tam dokonce i krb, Nad ním visel veliký barevný obraz asi čtyřicetiletého muže, oblečeného v parádní uniformě. Měl výraznou, vladařskou, ale nikoli neinteligentní tvář. Ter přiložil ruku k srdci jak to viděl u They a řekl: „Tharron Neporazitelný."
Ti tři muži, kteří je přivezli, se už neukázali. Tea vypadala jako šéfka skupiny. Několika stručnými slovy jim vysvětlila situaci.
„Považují vás tady za špióny Severního svazku," začala. „Ale je tu i pár chytrých hlav; například Rima Kim; které nevylučují možnost, že by vaše zpráva mohla být pravdivá. Podle ní jste přišli z hvězd. My vám to věříme. Netušíme, jakým způsobem se vám to podařilo, ale věříme vám. My jsme se vymanili z tyranie Jižní říše a dáme vám příležitost, abyste se usadili v Severním svazku, jen co se tam budeme moci dopravit. Přirozeně, že tu pracujeme v ilegalitě a musíme být velmi opatrní. Kontrarozvědka Jižní říše o nás zatím neví, protože máme své lidi na významných místech státní správy. Kromě toho jsou lidé z jihu dekadentní a arogantní, takže je ani nenapadne, že bychom tu mohli být a pracovat."
„Takže jste se dozvěděli i o nás a o našem úkrytu?" zeptal se Griffin.
„Ario. Policie tady v Artrotu je hloupá a používá vždycky stejné vězení pro všechny nové zajatce, totiž boční komoru nukleární výzkumné laboratoře nahoře v horách Soti. Proto jsme tam

vybudovali tajnou podzemní chodbu, ale zatím jsme ji ještě nepoužili. Až dnes jsme přišli. . ."
„. . .a způsobili jste pořádný rámus, že?" přerušil ji Ter.
Tea se zatvářila překvapeně.
„My? Mysleli jsme, že jste to byli vy? Jednu chvíli to vypadalo, že mi štola spadne na hlavu. Bylo to hrozné!"
Ter se podíval na Griffina.
„Tak co to tedy bylo?" zeptal se akonsky.
Griffin netušil.
„Možná, že fyzici prováděli nový experiment," pokračovala Tea. „Každopádně se mi vás podařilo vysvobodit. Díky nepřekonatelnému Tharronovi!"
Ter si poposedl.
„Nezlobte se na mě kvůli mé hlouposti," řekl zdvořile, „ale kdo je vlastně Tharron?"
Tea svraštila čelo, jako by opravdu musela přemýšlet, jestli se na něj má kvůli té otázce zlobit. Pak se ale rozhodla: „Ne, vy to opravdu nemůžete vědět. Tharron Neporazitelný je nepřekonatelný vůdce Severního svazku." Ukázala na obraz nad krbem. „Támhle ho vidíte. Nemá snad ve tváři vepsánu svou velikost?"
Ter si odkašlal.
„A Pelkam je vůdce Jižního svazku?"
„Žádný Jižní svazek neexistuje!" okřikla ho Tea. „Jih se nikdy neodvážil ponechat jednotlivým provinciím právo na sebeurčení, protože to by pak celá ta jejich nabubřelá říše přes noc praskla jako bublina. Jižní říše je stát, a krvelačný diktátor, který tu vládne, se jmenuje Pelkam!"
Ter chvíli přemýšlel.
„Anč-, takže teď už to vím. A co je důvodem sporu mezi Severním svazkem a Jižní říší?"
Tea byla ve svém živlu.
„Nelidskost, se kterou tu vládne Pelkam. Potoky krve, které tečou při potlačování světového názoru a náboženství...."
Ter věděl, že riskuje, když mávl rukou a zeptal se: „To nemám na mysli. Já chci vědět, co je skutečným důvodem toho sporu?"
Griffin se obával, že temperamentní dívka vzplane. Několik vteřin to tak opravdu vypadalo. Tea byla jako napnutá struna, ale pak se uvolnila, klesla do křesla a řekla: „Ostrov George."
Ter chtěl kout železo, dokud bylo žhavé.

„Co je to za ostrov?"
„George je svatou zemí," odpovídala Tea jako v tranzu. „Leží uprostřed oceánu, který dělí severní kontinent od jižního. Přirozeně, že George patří k Severnímu svazku, protože ho objevili vojáci Severu. Ale Jih si na něj dělá nároky."
Ter se tvářil nechápavě.
„Tak proč ten ostrov neobsadíte?"
„Protože na něj nikdo nesmí vstoupit."
„Cože?!"
„Kdo se k ostrovu jen přiblíží, dříve nebo později přijde na místo, kde už to nejde dál, přestože tam není žádná viditelná překážka. Je vidět, že na ostrově je stavba. My věříme, že tam kdysi žili naši předci a že my všichni pocházíme odtud. Ovšem totéž tvrdí Jižané, přestože se o ostrovu dozvěděli teprve když jsme ho objevili."
Frankie zbystřila.
„Takže vy tvrdíte, že se Severní svazek a Jižní říše přou o ostrov, na který nikdo z vás nemůže vstoupit a je pro vás tudíž bez užitku?"
Tea se na ni smutně podívala.
„Užitek," odpověděla přísně. „Kdo by myslel na užitek, když jde o dědictví po předcích?"
Griffin pochopil, že musí rychle změnit téma a proto se zeptal: „Jak si představujete náš transport na sever?"
„Občas tu přistane zásobovací letoun severu. Přistává v nepřístupné divočině pohoří Marito. Musíme tam dojet, autem. Dosud to šlo bez problémů. Nikdo nás nikdy nesledoval. Další letadlo přiletí za tři dny..."
Vtom zmlkla a zvedla hlavu, aby se zaposlouchala.
„Co je?" zeptal se Griffin.
„Ale..., nic," odpověděla Tea po několika vteřinách. „Myslela jsem si, že něco slyším. Příští letoun tu tedy bude za tři dny. Zítra ráno odtud vyrazíme, abychom byli včas na místě. Zítra ráno už po vás budou všichni zdejší policisté úporně pátrat. Ale nám to nevadí. Zdejší policie je velmi hloupá, nemá šanci nás dostat."
Vtom se otevřely dveře, do místnosti vstoupil Kim a vesele se usmíval.
„No no, tak moc hloupí zase nejsme!"
Pozemšťané zachovali klid. Zato Tea vyskočila. Sevřela dlaně do pěstí a málem by se vrhla na ozbrojeného Kima, ale v poslední chvíli se přece jen ovládla.

Kim se ironicky uklonil Griffinovi.
„Děkuji vám, že jste mi umožnili zúčastnit se této zábavné akce. Myslím, že nyní už nebude těžké přesvědčit Vysokou Radu o vaší konspiraci se Severním svazkem, protože patrně vy sami jste severními reakcionáři."
„Reakcionáři. . . !" zavrčela Tea.
„Pravděpodobně budete zastřeleni," pokračoval Kim. „Což je velmi čestnou smrtí pro špióny, to se musí nechat."
Rozhlédl se, spatřil Tharronů v obraz a krátkou salvou rozstřílel plátno na cucky.
„Ať žije mocný Pelkam!" zvolal a zvedl levačku na pozdrav ke stropu.
Strop mu to ale měl patrně za zlé, protože krátce zapraskal a pak se zřítil.
Griffinovi spadlo na ramena pár úlomků omítky, ale nenechal se tím rušit. Suchá omítka, dopadající na podlahu, zvedla mračna hustého prachu. Viděl Kimovy obrysy mezi dveřmi. Kim se skláněl a kašlal. Prolomení stropu ho překvapilo stejně jako ostatní přítomné. Dvěma třemi dlouhými kroky se dostal přes hromadu sutě a vytrhl Kimovi zbraň z ruky. Popadl ho za límec a zavlekl ho do místnosti. Teprve pak se postaral o své druhy.
Frankie číhala za křeslem. Sledovala Griffina vytřeštěnýma bojácnýma očima, ale vypadalo to, že se jí nic nestalo. Chytil ji za ramena a pomohl jí ven. Třásla se. Tmavé vlasy měla samý prach. Tea se držela za ruku. Griffin jí pomohl do křesla.
Ter ležel na podlaze a sténal. Po tváři mu tekla krev, ale když mu chtěl Griffin pomoci, Ter už vstával sám.
„Čert to vem," vrčel. „Dostals ho aspoň?"
„Díky tvé nezištné pomoci ano," posmíval se Griffin.
Ter si oklepal prach ze Šatů.
„Někdo, kdo mi ještě dluží pět solarů, by se mi neměl posmívat."
Griffin ho žertem plácl.
„Nech si to! Musíme rychle pryč. Hlídej Kima, já se porozhlédnu po ulici."
Skočil k oknu. Viděl ojedinělá rozsvícená okna. Ulice zela prázdnotou, nikde ani známka většího zneklidnění. Podivný efekt, který zavinil zřícení stropu, se očividně omezil na Tein dům.
„Kim je naší jedinou Šancí," vysvětloval Griffin akonsky, když se otočil k ostatním. „Je naším rukojmím. Při opuštění domu někde

narazíme na jeho lidi. Jenom jim musíme rychle objasnit, že Kima zabijeme, pokud proti nám něco podniknou. Teo, je tady vůz?"
Tea se probrala z omráčení.
„Ano, jistě. Stojí vedle domu. A měli by tam být mí čtyři lidé..."
Griffin mávl rukou.
„V tomto ohledu si nedělejte naděje. Kim určitě provedl nějaká bezpečnostní opatření, než sem přišel."
Tea mlčela. Griffinovi neuniklo, že se na něj Kim podíval zpola s obdivem, zpola uznale.
Frankie otevřela dveře. Chodba byla prázdná.Ter vzal do ruky paprskomet. Griffin měl před sebou zajatce a díval se na něj. Ter se postavil vedle dveří a rozkopl je. Zvenčí se ozval přísný hlas: „Stát! Kdo tam?"
„To jsme my, cizinci," zavrčel Ter. „Máme s sebou vašeho vrchního policajta Rimu Kima. Postavte se přede dveře, chceme vás vidět. A žádné hlouposti!"
Chvíli bylo venku ticho. Pak se ozval zoufalý hlas: „Rimo Kime, je to pravda?"
Griffin postrčil zajatce ke dveřím.
„Ano, je," zabručel Kim. „Udělejte, co vám říká!"
Ter přikázal trojici ozbrojenců, aby odevzdali zbraně. Poslechli, když Kim tento rozkaz potvrdil.
Griffin kývl na Teu.
„Teď ten vůz," zašeptal. „Vezměte Tera s sebou a vysvětlete mu, jak funguje řízení."
Ter s dívkou vyšli ze tmy. Uplynulo několik minut, během kterých se policisté nehnuli z místa. Pak naskočil benzínový motor a ze tmy vyjel stín.
Zajatce strčili do vozu jako prvního. Nebránil se, ale také jim nijak nepomáhal. Griffin si přitom ještě stačil všimnout čtyř postav na trávníku. Z Teiných mužů už žádný nežil...
Auto vyjelo na ulici.
„Chceme se dostat k severnímu pobřeží," vysvětloval Griffin. „Tere, ať ti Tea vysvětlí jak se tam můžeme.co nejdřív dostat."
Frankie se otočila přes rameno.
„Takže ty věříš, že. . . ," položila mu nevyslovenou otázku.
Vtom se nocí ozvala střelba ze samopalů. Tříštilo se sklo. Griffin dostal ránu do tváře a když se otřel, cítil mokrou a lepkavou krev.
Vůz se dostal do smyku. Pneumatiky kvílely. Griffin hmatal po

řízení, ale Ter ho okřikl: „Jsem v pořádku! Jen jsem uhnul. Skrčte se!"
Kimovi policisté reagovali rychle. Griffin je v podstatě obdivoval, ale byli proti němu.
Ter zabočil do nejbližší uličky. Řídil tenhle vůz poprvé v životě, ale jel jako by nikdy neřídil nic jiného.
Znovu se ocitli na jedné z hlavních ulic. Před třemi Kimovými policisty byli zatím v bezpečí. Tea se pokoušela Terovi vysvětlit, jak se co nejdříve dostane na sever. Jeli asi deset minut, aniž by se museli obávat dalšího pronásledování.
„Jsme v bezpečí, vsadíme se?" otočil se Ter na Griffina.
Griffin přikývl.
„Vsadíme. O pět solarů?"
V tu chvíli se za nimi, ale i před nimi, rozječely policejní sirény a pak se objevila bíložlutě pruhovaná vozidla.
Griffin poklepal Frankie na rameno a řekl: „Pojď sem! Vraž mu hlaveň do žeber. . . A jsme srovnaní, Tere," usmál se pak na přítele. „Prohrál jsi sázku!"
Ter stáhl vozidlo k pravému okraji ulice. Dělal to pozvolna a beze spěchu, aby nevzbudil pozornost.
,, Obávám se, že nás dostali." zabručel interkosmem.
Griffin jen přikývl. První policejní auto se k nim už blížilo.
„Střílejte!" vykřikla Tea. „Ve jménu neporazitelného Tharrona - střílejte!"
Griffin se vyklonil z okna a zahájil palbu proti nepřátelskému vozidlu. Neměl v úmyslu někoho zranit. Mířil na kola. Paprsek prolétl ulicí a když dopadl na auto, zvířil roj jisker. Vůz prudce uhnul doprava a narazil do protějšího domu. Griffin si byl jist, že posádka nebude alespoň čtvrt hodiny schopna akce.
Siréna přestala výt. Ovšem to už z bočních ulic vyjížděla další dvě policejní auta. Zezadu se jich na ně řítilo pět. Jinak tichá ulice byla nyní ovládána nepopsatelným řevem sirén.
„Při Pelkamově velkém jménu!" chvěl se Kim. „Vzdejte se! Vzdejte se, nemáte naději to přežít!"
Tea se otočila v křesle jako kočka a vyjela na něj: „Pelkam, ta příšera! Už to jméno vůbec neber do úst!" Pak se obrátila na Griffina: „Bojujte, říkám, bojujte! Velký Tharron vás za to odmění!"
Policejní vozidla zaujímala bojovou formaci. Současně z aut vyskakovali ozbrojenci a mířili k zaparkovanému vozu uprchlíků.

Situace začínala být skutečně nepříjemná. Teino auto bylo sice silné, ale ne pancéřované.
„Musíme ven!" vykřikl Ter. „Tady uvnitř se dlouho neudržíme!"
Griffin mu souhlasně poklepal na rameno.
„Nejdříve ale zapni motor."
„Jestli to vůbec půjde..."
Ter otočil klíčkem ve startéru. Motor zakašlal, ale naskočil.
„Budu nám krýt záda palbou!" zvolal Griffin. „Honem! Zmizl"
Ter rozrazil dveře jedním kopnutím. Počkal na Griffinovu salvu, pak se vykulil ven, vyskočil a jedním skokem se ocitl ve stínu protější zdi dřív, než na něj mohli zamířit.
O vteřinu později začal jeho paprskomet chrlit zkázu. Jeden z barevných policejních vozů explodoval a hořel vysokými plaměny. Nepřátelská palba se ihned soustředila na místo, odkud vylétaly paprsky. Zaparkované vozidlo zůstalo chvíli bez dohledu.
„Hned jsem zpátky!" sykl Griffin a taky vyskočil na chodník.
Vzal si na paškál protější ulici. Rozstřílel tři nepřátelská vozidla. Ter zároveň vyřídil čtyři další. Policisté propadali panice. Jejich salvy dopadaly na střechy okolních domů.
Griffin však i přesto považoval bitvu za prohranou. Na hlavní ulici přijížděla stále další a další policejní vozidla. Dávno už to nebylo pouhých sedm, se kterými měli co dělat na začátku. Po obou stranách jich stálo po dvaceti. Bojová síla policie mezitím dosáhla síly pluku.
Lidé kolem Trapa byli sice stateční, ale chápali, že to budou muset vzdát, protože další boj už nemá smysl.
Vtom nepřátelská palba rázem utichla. Pomalu, téměř majestátně se kousek od nich zřítil dům. Rozpadl se na kousky. Griffin s Terem museli uskočit, aby je to nezasypalo.
Zřítil se další dům. A další. . .
„To je naše šance!" vykřikl Ter.
Přeběhli ulicí k vozu. Motor ještě běžel. Ter se vyhoupl za volant a rozjel se.
„Vypadá to, že jsou zatraceně blízko," řekl Griffin, ale nikdo netušil, koho má na mysli.
Vozidlo stoupalo po hoře sutin. Představovalo to jedinou možnost, jak opustit ulici. Policisté sice nestříleli, ale jejich auta nadále blokovala výjezdy.
Tea měla terénní vůz. Proto stále ještě postupovali kupředu, přestože

by jakékoliv jiné auto už dávno uvízlo.
Sjeli z hromady sutě, projeli velkou zahradou a dospěli až k zadnímu traktu domu, kterému neuvěřitelná cizí síla dosud neuškodila. Napravo i nalevo se hroutily budovy, lidé vybíhali na ulici a hledali pomoc.
Po pronásledovatelích nebylo ani vidu ani slechu. Policie nyní mela důležitější věci na práci, než se honit za špióny. Ter přidal plyn.
Griffin mezitím odhadoval rozsah Škod. Zhruba polovina všech domů se zřítila. Nikde neviděli žádné větší trosky. Všechny domy se většinou proměnily v kopce sutě, pod kterými musela být pohřbena spousta lidí. Možná, že někteří z nich ještě žili.
Tohle však byl teprve začátek, říkal si Griffin. Měl pocit, že ví, jak k neštěstí došlo. Někdo si hrál s mocnou zbraní. Určitě bylo jeho úmyslem zničit celé město. Pravděpodobně jen nastavil chybnou frekvenci a nedostačující intenzitu. Kdyby neznámý uměl tuto zbraň dokonale ovládat, bylo by po Artrotu raz dva.
Kdosi se ho dotkl.
„Rozskočí se mi hlava," řekla Frankie.
Griffin ji chytil za bradu a zvedl ji, aby se mohl dívce podívat do očí.
„Už dlouho?"
„Nevím, kdy to přesně začalo," odpověděla. „Ale už to drahnou dobu trvá."
Griffin přikývl.
„Nic proti tomu nenaděláme," vysvětloval, „Přichází to zvenčí. Pravděpodobně to brzy skončí. Protáhni se a uvolni se."
Frankie poslechla.
Zanedlouho opustili město. Stejný úmysl mělo mnoho prchajících obyvatel na plně naložených autech.
„Kam vlastně jedeme?" zeptal se Ter.
„Na ostrov George," suše opáčil Griffin.
„Na starou transmiterovou stanici?"
Griffin se usmál.
„Máš jiné vysvětlení?"
„Ne, ale zajímalo by mě, jak se pomocí páru ručních paprskometů prokoušeme solidním ochranným polem."
„Myslím, že tam někde bude mechanizmus, pomocí kterého bude možné to pole vypnout."
„Aha. Jenom ho najít.'*

„Přesně tak. Nic jiného nám nezbývá. Impérium musí být varováno." Ter vzdychl. „Rád bych, abys taky někdy myslel čistě jenom na nás. Já odtud chci vypadnout, rozumíš?"
Griffin si ho přísně změřil.
„Jsi důstojník, že? Tak se mě nesnaž přemlouvat."
Večer téhož dne dospěli na severní pobřeží. Ujeli více než třináct set kilometrů. V jednom malém městečku nakoupili proviant a během další jízdy se pak najedli. Policie po nich už opravdu nepátrala. Sotva se ocitli mimo nebezpečí, Tea -se začala hádat s Kimem. Pozemšťané zůstávali klidní a do jejich hádky se nepletli.
Katastrofa, která postihla jih kraje, sever nijak neohrozila -pokud se nepočítá nervozita, která ovládla i místní obyvatele. Pochopitelně, že se o katastrofě všude mluvilo jako o útoku Severního svazu.
Silnice končila v Kapillu. malém přístavním městě na severním pobřeží. I když tu žila dvacetina počtu obyvatel Artrotu, město pořád ještě patřilo k důležitým centrům Jižní říše. Odtud prchali lidé na sever, ale stávalo se také, že sem připluli uprchlíci ze severu. Ty první Pelkam proklel, ty druhé odměňoval.
Griffin proto počítal s potížemi. Potřebovali dobrou loď a nemohli si dovolit riskovat. Tea sice měla falešný průkaz, ale Pozemšťané neměli vůbec žádné doklady. Navíc museli .pořád skrývat Rimu Kima. A přístav byl přísně hlídaný.
Nakonec to všechno vyřešila Tea. Našla muže, který půjčoval lodě, a ten souhlasil, že pár hodin povozí po moři pět pasažérů. Nijak ho nevzrušoval požadavek, aby se projeli v noci. Věřil, že svou loď uhlídá.
Byl ozbrojen a Griffin si všiml, že se má stále na pozoru. Tee se s ním však nakonec podařilo zapříst rozhovor. Teru Phillipsovi pak nezbývalo, než majitele lodě chytit a hodit ho přes palubu. V dálce byla ještě vidět světla přístavu.
Griffin převzal kormidlo, přidal motoru na obrátkách a namířil si to k severu.
Zabili dvě mouchy jednou ranou. Zaprvé měli dobrou loď, a zadruhé zmátli případné pronásledovatele. Každý se totiž musel domnívat, že se budou snažit plout k severu, ale oni nabrali kurz na severovýchod k ostrovu George.
Griffin se už dlouho necítil tak bezpečně. Věřil si. Ter seděl vedle něj a Kim ležel na přídi a předstíral spánek. Obě ženy se usadily na zádi a tiše si povídaly. Motor běžel nehluč-

v
ne.
„Kdy asi tak narazíme na ten ostrov?" zeptal se Ter.
„Z Kapilla je to asi pět set kilometrů," odpověděl Griffin po krátkém zaváhání. „Ta loď urazí asi třicet kilometrů za hodinu. Při nepřerušované plavbě budeme potřebovat asi sedmnáct hodin..."
Náhle se hladina mírně rozvlnila a najednou jako by se voda v celém moři vařila. Loď zachytila silné vibrace a roztřásla se. Ostění dunělo a okénka kajut praskala.
Griffin pochopil, že to s tím pocitem bezpečí přehnal.
Naštěstí se podivný jev brzy odmlčel. Člunem to několikrát hodilo. Griffin se musel chytit řízení, aby nepřepadl přes palubu. Chvíli to připomínalo plavbu po vlnitém plechu.
Pak to najednou bylo pryč. Moře se uklidnilo a znovu připomínalo zrcadlo.
„Kruci, to bylo o chlup!" hlesl Ter. „Myslím, že je na čase, abys pár věcí vysvětlil."
Griffin se soustředil na kormidlo.
„Komu? Tobě?" chtěl vědět.
„Nesmysl. Vím stejně dobře jako ty, co si o té záležitosti mám myslet. Frankie na to taky asi přišla sama. Ale Tea a Kim asi netuší, která bije. Když o tom tak přemýšlím..., je v tom politika. Severní svazek a Jižní říše jsou napadeny stejným nepřítelem. Bylo by přece hloupé proti sobě bojovat dál, ne?"
Griffin zvedl hlavu.
„Jen aby mi to věřili."
Vtom se před nimi zjevil Kim.
„Co to bylo?" hlesl.
Griffin ho posunul stranou.
„Pojďte se mnou. Chtěl bych vám to vysvětlit."
Na přídi se Tea a Frankie vyděšeně objímaly. Když Griffin přišel blíž, zjistil, že Frankie je v bezvědomí. Poklekl a třel jí spánky, dokud se nepřebrala.
„Je to zlé?" zeptal se pak.
„Jenom bolení hlavy," odpověděla.
„Od začátku?"
„Ne... Přišlo to už chvíli předtím. Když se rozvlnila hladina, už mě hlava bolela."
„To může být důležité, děvče," řekl Griffin. „Dokážeš zachytit

vibrace."
Rima Kim byl netrpělivý.
„Takže co?"
„Jen klid, příteli," řekl Griffin. „Teď uslyšíte pár věcí, které budou značné zatěžovat vaši fantazii."
„Tak to zkuste," zavrčel Kim. „Během posledních hodin jsem se hodně naučil."
„Tři vesmírné lodě naší flotily," začal Griffin, „byly během uplynulých dní a týdnů na cestě v tomto vesmírném sektoru -na misi, která se vás netýká. Dvě z těchto lodí narazily na čtvrté planetě této soustavy na roj vesmírných lodí, ale nevíme, jestli patřily Severnímu svazku nebo vám..."
„Severnímu svazku!" zlostně ho přerušil Kim. „My taky máme základnu na čtvrté planete, ale naši astronauti jsou opatrní a tolerantní. Ti ze severu však střílejí na všechno, co se pohne. Pravděpodobně to byli oni..."
„To je lež!" rozzlobeně vykřikla Tea. „Naše vesmírné posádky jednají velmi opatrně. Střílejí jenom jsou-li napadeny... Tohle vypadá na jižanskou taktiku."
Griffin ji gestem přiměl k mlčení.
„Není důležité, kdo jakou nese vinu, ale každopádně to vypadá, že váš vzájemný boj přilákal pozornost cizích kosmických lodí. Přiletěly blíž, aby se na to podívaly. A přitom objevily Trap."
„Trap...?" podivil se Kim.
„Tak jsme nazvali vaši planetu."
Kim přikývl.
„Tihle cizinci," pokračoval Griffin, „náležejí k mocné civilizaci, která ovládá velkou říši v hlubinách Mléčné dráhy. Neustále pátrají po planetách, které by byly vhodné pro osídlení. Dýchají kyslík, stejně jako my. Najdou-li vhodný svět, pak nejdříve ze všeho zlikvidují všechny inteligentní obyvatele, kteří na něm případně žijí."
Pohlédl na Kima a na chvíli se významně odmlčel.
„Zatím jsme s nimi měli jen řídký kontakt," pokračoval pak. „Ale známe už nějaké jejich zbraně. Svět, který si zvolí ke kolonizaci, nikdy neničí atomovými zbraněmi, protože by tím planetu zamořili. Nejraději používají metodu vibračních polí, které dokáže ničit mozky vyšších stupňů. Pochopitelně, že existuje bezpočet frekvencí tohoto pole. Před každým útokem tudíž cizinci experimentují. Tady experimentovali v Artrotu. Frankie sama už

pocítila vliv vibračního pole. Z nějakého důvodu je na ně citlivější než ostatní. Myslím, že to cizinci budou ještě den dva zkoušet, než udeří. Pokud se nám do té doby nepodaří udělat něco, co by je zastavilo, pak jsou všichni obyvatelé této planety ztraceni!"
Odmlčel se. Chvíli bylo ticho.
„A vy po mně požadujete, abych vám to věřil?" začal podezíravě Kim.
„Nesmysl, starý muži," ozval se Ter. „Nepožadujeme vůbec nic. Bude to ale pro tvoje dobro, jestliže nám uvěříš. Pokud budeš čekat, jestli se nepřesvědčíš sám, bude už pro tebe pozdě."
„Nemluvte se mnou jako se svým šoférem," odsekl Kim.
„Říkala jsem, že je to hlupák," poznamenala Tea. „Všichni boháči z jihu jsou hloupí a zaslepení..." .
„Ticho!" vykřikl Kim. „Nedovolím vám, abyste..."
Griffin zvedl ruce.
„Hádat se můžete později," řekl. „Teď musíme jednat. Na tomto člunu je vysílačka. Jakmile ji aktivujeme, Jižané nás zaměří a hned nás najdou. Za pár hodin nám bude v patách celá armáda Jihu,"
„Jistě." pyšně podotkl Kim.
„Já ale chci, abyste u vysílačky seděli oba. Vy a Tea. Každý sdělí své vládě, co jsem vám právě řekl. Je mi jedno, jestli vám budou věřit. Situace je natolik vážná, že to prostě musíme udělat."
Kim pomalu vstal. Bylo na něm vidět, že nevěří, co slyšel.
„Dokážete obsluhovat vysílačku?" zeptal se Griffin.
Kim přikývl.
„Jsem přece policista!"
„Takže do toho!" rozkázal Griffin.
Během následujících deseti hodin se neudalo vůbec nic. Člun plul bez problémů. Moře bylo klidné.
Kim a Tea odvysílali hlášení svým vládám. Ze Severu ani z Jihu však nepřišla odpověď. Žádná ze stran nepovažovala za nutné potvrdit příjem. Reakce byla prostá: nevěřili.
Griffin měl dojem, že ví, proč žádná z mocností nereaguje. Ale toto podezření si nechal pro sebe. Uměl si představit, že jak na jihu, tak na severu zavládla panika.
Následujícího dne se ostrov George objevil na dohled. Pasažéři člunu prožili klidnou noc, přestože čekali, že přece jen někdo na jejich hlášení - na hlášení tohoto tisíciletí - bude reagovat.
Griffin se v duchu ptal, zda Bluesané tentokrát omezili ničivou sílu

jenom proti oběma hlavním kontinentům, třeba v domnění, že jinde nikdo nežije. Tuhle myšlenku však zavrhl. Zaprvé by to odporovalo základní taktice nepřátel, a zadruhé bylo přece pro Bluesany velmi snadné zjistit, že planeta je obydlená i jinde.
Ale pak se vynořil ostrov George a Griffin se soustředil na něj. Hned poznal, zeje chráněn energetickým polem. Deset kilometrů od pobřeží Člun narazil na neviditelnou překážku. Motor zavyl jako pes, kterému někdo přišlápl oháňku.
Griffin jej vypnul.
„Končíme," řekl lakonicky.
Nebylo to poprvé, kdy se zastavil před takovým polem. Když natáhl ruku, nestalo se, že by přímo narazil, ale čím silněji se ji snažil vytrčit, tím silnější byl odpor z druhé strany.
Rozhlížel se. Ostrov byl velký. Táhl se téměř přes celý obzor. Nejdříve to vypadalo jako kompaktní pevnina, ale pak společně s Terem zjistili, že podstatnou část ostrova tvoří dlouhý jazykovitý výběžek, který pak pokračoval těsně pod hladinou.
Člun se mírně pohupoval na vlnách.
„Jak dlouho tady může být ta transmiterová stanice?" zeptal se Ter.
Griffin pokrčil rameny. „Těžko říct. Nevíme přesně jak dlouho trvala perioda akonské kolonizace."
„Mhm... Skončila tak před šesti tisíci lety?"
Griffin přikývl.
„Právě totiž přemýšlím," pokračoval Ter, „že otevírací mechanismus pole musí být někde vně něj, protože jinak by to nemělo smysl, co?"
Počkal, až Griffin podruhé přitaká. „Před šesti tisíci lety mohl být pevninský jazyk nad hladinou. Jeho vrchol mohl být venku zápoleni... Možná, že tam..."
Odmlčel se.
„Možná máš pravdu," odpověděl po chvíli Griffin. „Ale nejdřív obeplujeme ostrov, abychom měli jistotu."
„Fajn," souhlasil Ter. „Ale laskavě si pospěš."
„Proč?"
„Mám divný pocit. Je tu až moc klid... Vsadíme se?"
„Oč?"
„Že budeme mít potíže dřív, než objevíme vchod?"
Griffin na vteřinku zaváhal.
„Přijímám," rozhodl. „Teď už si to zase můžu dovolit."
Pak přešel k řízení, nastartoval a rozjeli se. O půldruhé hodiny

později věděli, že pevninový jazyk vybíhá z kruhovitého ostrova, přesně jak to odhadli.
Člun vyrazil proti jazyku a zastavil se nad ním. Deset metrů pod hladinou vybíhal do moře písečný val.
„Pokud tady někdy něco bylo, pak je to dávno pod pískem," poznamenal Griffin.
Ter seděl na kraji člunu s nohama spuštěnýma do vody.
„Já nevím," odpověděl. „Řekl bych, že se tady všechno stavělo, aby to vydrželo navěky... Tam dole někde něco musí být."
„To je tak dvě stě metrů písečného hřbetu, deset metrů širokého a deset metrů pod vodou," namítal Griffin.
Jer vrtěl hlavou. „Já bych se vsadil, že to místo Akonané nějak výrazně označili... Podívej... Oni určitě počítali s destrukcí pevniny..." Vstal a oči mu planuly. „Skoro bych se vsadil, že to bude tam, kde se jazyk dotýká štítu! Pod úrovní hladiny moře!"
Griffin na nic nečekal a namířil člun přímo proti Štítu. Jakmile do něj narazili, Ter přikývl a skočil do vody.
Griffin se rozhlížel. Kim seděl na nástavbě kajuty. O kus dál odpočívaly dívky.
„Něco tady vrčí...," poznamenala Frankie.
Tea se napřímila.
„Letouny!" zvolala. „Letí sem letadla!"
O pár vteřin později to slyšel už i Griffin. Očima pátral po nebi. Chvíli marně, ale pak spatřil černé body, které se přibližovaly od jihozápadu.
„Samozřejmě! Jižní říše!" nadávala Tea.
„Od severu přilétají taky," podotkla Frankie a ukázala na druhou stranu.
Griffin se zoufale rozhlížel. Odhadoval vzdálenost obou rojů a pak vzdychl: „Teď bych potřeboval, aby mě konečně něco napadlo!"
Ter se vynořil jen na nadechnutí a hned se zase vrátil pod vodu. Už odhrabal hodně písku. Slaná voda ho pálila do očí, ale vydržel a ohmatával dno. Teprve když ho znovu rozbolely plíce, vynořil se. Chtěl něco křiknout na Griffina, ale ten stál ve člunu a díval se na nebe. Ter se honem nadechl a zase se ponořil.
Proklínal bláto, které mu znemožňovalo lepší pohled na dno. Když se konečně dotkl něčeho pevného, zajásal, ale pak zjistil, že je to jenom kámen. Vytrhl ho ze dna a odhodil ho.

Už se chtěl znovu vynořit, když nahmatal něco, co nešlo utrhnout ze dna. A potřeboval vzduch. . .
Vynořil se. Už bylo slyšet dunění leteckých motorů, ale Ter neztrácel čas a zase se ponořil pod hladinu.
Místo si přesně pamatoval. Dotkl se toho pevného kusu, škubal za něj, tahal, ale kus ne a ne povolit. . . Už ho znovu rozbolely plíce. Zabral a najednou se něco stalo. . .
Náhle se před ním z písku vztyčilo něco, co připomínalo páku. Kolem něj se utvořil volný prostor a když se nadechl, dýchal vzduch. Voda ustoupila!
A dole pod tou pákou se otevřela kruhovitá díra, ze které svítilo světlo.
Ter proklouzl dovnitř. Díra byla asi dva metry dlouhá, za ní se rozprostíral hranatý prostor, jehož stěny byly odlité z průzračné hmoty. Nebylo tam nic kromě jakéhosi ovládacího panelu.
Byl to jednoduchý panel. Měl jedinou páčku a knoflík, který bylo možné nastavit do pěti poloh. Páčka i regulátor byly popsány akonským písmem. Páka měla jedna, dvě popisky: vypnout a zapnout. Pět popisek na knoflíku bylo složitějších. Ter potřeboval minutu, aby pochopil, že označují různé časové periody. Levé nastavení otevíralo Štít na čtyřicet vteřin, docela vpravo pak na dvě hodiny.
Ter nastavil regulátor na střední hodnotu. Dělalo to asi osm minut. Pak pohnul páčkou.
A čekal. Čekal, že se něco stane... Že se ozve cvaknutí nebo tak něco.
Nic se neozvalo.
Ter nic nechápal. Na panelu nebyly ani žádné kontrolky. Pře-šlápl tedy a vysoukal se dírou zpět.
Sotva se nohama dotkl dna, najednou kolem něj zase zurčela a čvachtala voda a dostal se do silného vodního víru, který ho vynesl nahoru.
Nad hladinou se dotkl člunu, chytil se hned ostění a vytáhl se na palubu. Ztěžka dopadl a oddechoval. Griffin mu spěchal na t pomoc. V té chvíli vedle člunu vyprskla silná fontána, kdosi ho chytil za ramena a Jer pomalu ztrácel vědomí. V poslední chvíli ještě stačil říct: „Štít..., otevřený... Napař... minut!"
Griffin sledoval obě letky s napětím. V podstatě netušil, co se může stát. Nečekal, že by Jižané zaútočili na člun s Rimou Ki-mém, a

Sever už vůbec nemohl mít na takovém útoku zájem.
Zatímco Griffin přemýšlel, obě letky se velmi rychle přibližovaly. Zároveň klesaly. A pak přišla chvíle, během níž si uvědomil, že se v Jižanech zmýlil. Pět strojů přešlo do letu střemhlav a mířilo přímo proti člunu.
Griffin skočil ke kormidlu a chytil je. Na ostatní křikl aby se kryli a rozjel člun na nepravidelný kurz, aby uhýbal letounům-/
Musel myslet na Tera, který bojoval na dně s pískem, ale nemohl jinak...
Najednou nedaleko vystříkla voda a nad hlavami jim proletěly stíny. Člun se rozkomíhal. Griffina to odhodilo stranou, ale rychle se zvedal a vracel se ke kormidlu.
„Jsou pryč!" zvolal Kim. „Dokázali jsme to!"
Griffin otevřel dveře do podpalubí.
„Jste všichni v pořádku?"
Tea a Frankie odpověděly zároveň. Oddechl si. Pak se otočil. Pět letounů se vracelo do formace. Zbývající letouny změnily kurz a kroužily nad ostrovem.
„Použili jenom konvenční zbraně," poznamenal Kim. „Asi se báli politických nepříjemností. V blízkosti ostrova nemohli použít nukleární zbraně."
Griffin na něj překvapeně pohlédl.
„Nemluvíte zrovna jako jižanský policista, Kime..."
Kim se usmál.
„Když na vás vlastní lidé svrhnou bombu, člověk kouká na svět trochu jinak... Mimochodem..., vás manévr byl skvělý."
Griffin neodpovídal. Díval se pod hladinu a řídil člun podle písečného jazyka. Hledal Tera.
„Vracejí se," řekl Kim.
Griffin si toho nevšímal. Musel myslet na Tera. Už dlouho se nenadechl. Přitom mu už dávno musel dojít vzduch!
Od jihu se blížila další letadla.
„Tentokrát letí nízko nad hladinou," suše konstatoval Kim.
Griffin sevřel kormidlo a prudce uhnul z kurzu.
..Opatrně!" zvolal Kim.
A znovu to začalo. Člun nadskakoval mezi gejzíry vody a jenom koutkem oka si Griffin všiml postavy, která se přehoupla z vody na palubu a ještě než na ni dopadla, hlesla: „Štít..., otevřený... Napař... minut!"

Griffin zatnul zuby a neustále nečekaně měnil směr plavby, aby unikal palbě nepřítele. Věděl, že pokud by se Ter mýlil, každou chvíli narazí do neviditelného štítu. Takový náraz by tak rozjetý člun nevydržel.
Ale nestalo se. Dunění bomb a rachot palby z kulometů zůstalo daleko za nimi.
„Vracejí se," řekl Kim.
Griffin se uklidnil, teprve když kýl člunu klouzal po písku pobřeží. Zapíchl se do pláže ostrova George a zůstal mírně nachýlen stát. Griffin se opřel o kormidlo a zhluboka oddechoval. Několik dlouhých vteřin bojoval o vědomí, protože byl zcela vyčerpán. Pak se mlha před jeho očima začala rozestupovat. Ještě nebyli u cíle. Museli toho ještě spoustu vykonat.
Tea a Frankie vylézaly z podpalubí. Měly oči vytřeštěné strachy.
„Kde je Ter?" zeptala se Tea nejdříve ze všeho.
Griffin ukázal na palubu.
„Je jen v bezvědomí."
Tea k němu klekla.
„Asi jsme to dokázali, že?" nejistě se zeptala Frankie.
Griffin se na ni usmál.
„Asi ano," odpověděl. „Pronikli jsme bouří a..."
„Podívejte se!" zvolal náhle Kim. „Jdou proti sobě!"
Stál na palubě a ukazoval k nebi. Obě letové formace se rozptýlily a zahájily boj letadla proti letadlu. Severní piloti patrně napadli jižní. Muži z člunu sledovali boj. Na nebi explodovala zasažená letadla, žhavé trosky se zlověstným syčením padaly do moře.
„Oni nás chrání," hlesl otřeseně Kim. „Severní piloti nás chrání..."
„Není čas na sentiment," poznamenal Griffin. „Musíme vysedat. Pomozte mi s Terem."
Poměrně strmý svah, porostlý palmami, nabízel osvěžující stín. Tera položili do trávy ve stínu. Měl na čele bouli, ale zřejmě se jednalo o jeho jediné zranění. Oddechoval klidně. Griffin'si o něj nedělal starosti.
Rozhlížel se. Sledoval proláklinu, která končila asi dva kilometry odtud v kolmé skalní stěně. Nebylo pochyb, že prolákli-na, připomínající zářez ve svahu, byla utvořena uměle. Griffin si byl jist, že tudy vede přístupová cesta k transmiteru.
Kim nadále pozoroval vzdušný boj nad ostrovem. Protivníci se do sebe zakousli. Griffin se na to nemohl dívat. Bolelo ho pomyšlení, že

se inteligentní bytosti navzájem zabíjejí jenom proto, že jejich nadřízení nepochopili důležitost okamžiku.
Někdo se ho dotkl na rameni. Byla to Frankie.
„Griffine, už to zase začíná."
Nejdříve nevěděl, o čem je řeč, ale když si položila dlaň na čelo, došlo mu to. Bluesané znovu útočili! V duchu se ale musel sám sebe ptát, co tímhle útokem zamýšlejí, protože ještě nemohlo Jít o definitivní zničující úder.
Mhouřil oči, díval se na nebe a pak jej spatřil: malý, rychle se přibližující objekt tvaru nepravidelné hroudy. Blížil se k bojujícím letadlům, aniž by si ho piloti všimli.
Frankie zaúpěla. Griffin si chránil hlavu oběma rukama. On sám nic necítil, ale její reakce byla jasná: nepřítel znovu použil vibrační pole. Účinek se ukázal okamžitě. Letecký souboj skončil. Letadla se bez zřejmé příčiny rozlamovala a úlomky padaly do vody stejně jako jiné, na pohled nepoškozené stroje, ale s umírajícím pilotem v kajutě.
Zkáza postupovala neuvěřitelně rychle. Skupinka pilotů pochopila, že mají co dělat s protivníkem nad jejich síly a proto se pokoušeli uprchnout, ale podařilo se to jenom dvěma či třem z nich...
Za chvíli bylo Tiebe jako vymetené. Tuhle nerovnou bitvu nikdo nepřežil. Kdo přežil zřícení letounu, nepřežil už vliv vibračního pole.
O čtvrt hodiny později Griffin se svými lidmi vyrazil. Bluesan-ská loď mezitím zmizela. Vylétla do výsky a ponořila se do modravé oblohy.
Ter byl při silách. Před chvíli rázně ukončil novou vášnivou hádku mezi Teou a Kimem, a to natolik rázně, že se Tea málem urazila.
Stoupání skalní proláklinou probíhalo bez potíží. Země tam byla rovná a na stezce neležely žádné překážky kromě kamení, které tam na některých místech za tisíciletí napadalo. Za půl hodiny stáli před hladkou čelní stěnou vstupu k transmiterové stanici.
Ter si prohlížel hladkou skálu zamyšleně. Pak se podíval na Griffina. Působil dojmem, že chce říct něco důležitého, ale pak nakonec vyhrkl: „Dlužíš mi pět solarů, víš to?"
Griffin zatnul zuby.
„Máš najít vstup a ne se starat o sázky!"
Ter se zašklebil.
„Už jsem ho našel, hele!"
Ukázal stranou a když Griffin přimhouřil oči, objevil rovnou tenkou škvíru, protkávající skálu kolmo. Ve výšce pěti metrů zabočovala

kolmo doprava a o dvacet metrů dál ubíhala paralelně se zemí.
„Pětkrát dvacet," řekl uznale Griffin. „Větší portály jsem ještě nikdy neviděl. Jak se to otevírá?"
Ter přistoupil pár kroků blíže ke stěně.
„Pravděpodobně docela prostě. Nemyslím, že by tu bylo nějaké další zabezpečovací zařízení. Ochranný štít vykonal své, a kdo jím pronikl, měl by se dostat k transmiteru."
Kráčel podél portálu a držel přitom dlaň na skále. Jeho domněnka se potvrdila. Za chvíli se ozval škrábavý zvuk a obří kamenný portál se začal rozevírat.
Tea se přitiskla ke Kimovi. Vytřeštěnýma očima zírala do pološera mohutné haly. Nechápavě si prohlížela stovky přístrojů a strojů, o jakých dosud neměla ani tušení.
Kim byl věcnější, ale také on se dal vyvést z míry. Jen zíral a nebyl schopen slova. Pokoušel se rozluštit tajemství haly.
Všeobecné mlčení pak prolomil Griffin.
„Jdeme dovnitř!" řekl. „Později vám vysvětlíme, co je to za zařízení. Teď musíme vyřídit pár důležitých věcí. Rychle!"
Cílevědomě se vrhl do práce. Brána se za nimi pomalu zavírala.
Transmiter se jen v několika detailech lišil od současných akonských transmiteru, které Griffin i Ter dobře znali.
Ter nejdříve ze všeho aktivoval paměť transmiteru, kde byla uložena všechna data protilehlých stanic. Ukázalo se, že jeden z nich stojí pochopitelně i na Akonu. Další přijímače byly rozptýleny po celé Galaxii a nacházely se i na místech, jejichž identitu Ter neuměl zjistit ani podle katalogů.
„Transportní pole připraveno," hlásil Griffin. „Jak jsme na tom s cílem?"
„Mám jich na vybranou šest," usmíval se Ter. „Včetně Akonu."
Griffin spokojeně přitakal.
„Ale jeden další leží nablízku," dodal Ter.
„Kde?"
Ter pokrčil rameny. To nevěděl.
„Použijeme Akon," rozhodí Griffin. „To by mělo být jisté. Kdo ví, jak dnes vypadají ostatní připojené transmitery."
„Dobrá, za pár minut budeme připraveni."
„Fajn."
Griffin pak odešel za Teou a Kimem. Ti dva pořád ještě nebyli pány situace.

„Za několik minut opustíme tuto planetu," vysvětloval jim. „Vy dva neznáte způsob, jakým pracuje transmiter, ale klidně nám důvěřujte. Přistaneme na světě, kterému říkáme Akon. Je to mateřská planeta vašich předků. Odtud dáme vědět naší flotile, aby odvrátila útok nepřátel proti vaší planetě. Je to jasné?"
Kim na něj zíral vyjeveně. Nic nechápal.
„Vážně ničemu nerozumím, cizince," řekl. „Ale nyní vím, že nám chceš pomoci. Kdybych o tom byl přesvědčen od začátku, věř, že bychom tu byli dříve než nyní. Svou paličatostí jsem ohrozil existenci planety. Jsem sice starý, ale ještě se umím učit. Budu poslouchat tvoje rozkazy."
Griffin se na něj usmál a za ním se ozvala Tea: „Tak tohle je poprvé, co nějaký Jižan přiznal chybu. Myslím, že budu muset..."
Zmlkla, protože se ozvalo ostré, pronikavé zahvízdání. Ter i Griffin se otočili současně. Na ovládacím panelu počítačové paměti svítila varovná kontrolka.
Ter se k ní rozběhl.
„Co je...?" hlesla Frankie.
..Zachycení cíle se nepodařilo. Přijímací transmiter na Akonu už neexistuje. Jsme odříznuti!"
Potřebovali jen pět minut, aby zjistili, že ani zbývajících pět uložených transmiterů neexistuje. Trap byl odříznut od okolního akonského světa.
„Ještě nejsme ztraceni," vrtěl hlavou Griffin. „Dostali jsme se do situace poutníků, kteří se zastavili pod hřebenem hory a nevědí, co je za ním. Může tam být nádherná krajina, ale také hluboká propast..."
„Takže kdybychom prošli transmiterem, mohlo by se nám stát, že z něj vyjdeme někde ve volném vesmíru...," hlesla Frankie.
Griffin se usmál.
„Takového pokusu se neodvážíme... Sami do transmiterů ne-půjdeme..."
Z hlubin haly se ozval hlas. Griffin se otočil a rozhlížel se. Pak objevil Tera Phillipse, který stál v blízkosti brány a mával na ně. Byl poměrně daleko, vypadal maličký.
Griffin k němu vyrazil.
Ter stál před jakýmsi regálem s podlouhlými ocelovými před- mety a červenými tlačítky.
„Co je to?" zeptal se Ter.
„To jsou fúzní nálože," klidně opáčil Griffin. „Přečti si to na nich."

„Jo. Pomocí těchto náloží kolonisté kdysi opracovávali zdejší krajinu podle svých představ. Ty nálože dokáží i měnit směr toku řek... Proč je tady nechali? Pro nás?"
Griffin se usmál a poplácal Tera po ramenou.
„Díky," řekl. „Možná je budeme potřebovat. Každá z náloží má sílu půl megatuny. Možná, že by jejich exploze přilákala pozornost. Možná, že by stanici mohl někdo zaměřit."
První z náloží ležela v rozsvíceném transmiterovém oblouku. Náhle jako by se pohnula. Několik vteřin jako by se vznášela ve vzduchu - a pak najednou zmizela.
Griffin zamával.
„Další nálož... Rychle, Tere! Budou vybuchovat někde v okruhu dvou tisíc světelných let. Snad si jich někdo všimne!"
Druhá nálož zmizela rychleji než první. Během následující hodiny odmrštili do vesmíru pomocí transmiteru třicet ze čtyřiceti existujících náloží. Neměli tušení, kam je přemístili a kdy vybuchly, ale doufali, že si jich někdo z imperiální flotily všimne.
'Právě do transmiteru umisťovali osmatřicátou nálož, když Frankie vykřikla, chytila se za hlavu a klesla k zemi.
Griffin k ní přiskočil a vzal ji do náruče.
„Hlava..., bolí... Rozskočí se mi...!" sténala dívka.
Generální útok Bluesanů právě začal.
Čtyři astronomické jednotky daleko od Trapu plula skupinka neforemných, zhruba kulatých lodí. Jejich velitelem byl Piu-Rey-Wiin, Bluesan z Gatasu. Několik dní trpělivě sledoval experimenty svých vědců, jejichž účelem bylo nastavit přesnou vibrační frekvenci, která by zahubila živé bytosti na blízké planetě. K experimentům patřil i přímý útok proti bojujícím letadlovým rojům Primitivů.
Už tehdy Piu-Rey-Wiin věděl, že svůj úkol splní ke spokojenosti vládců.
Jeho úkolem bylo-najít novou planetu, vhodnou k osídlení.
Ale pak, ještě před dokončením pokusné série, se stalo něco neočekávaného. Uprostřed svazku flotily vybuchla atomová bomba střední síly. Nikdo ji neviděl přilétat. Sice nezpůsobila škody, protože molkexové pláště lodí byly neproniknutelné, ale Piu-Rey-Wiin dospěl k názoru, že technologie Primitivů bude na mnohem vyšší úrovni než čekal, a že už je na čase zahájit jejich likvidaci. Projektory tudíž zahájily vyzařování vibračního pole.

Griffin už to na sobě také cítil. Intenzita vibrací neustále rostla. Ještě ho to nebolelo, ale bylo to hodně nepříjemné. Ptal se, jak to asi vypadá venku za ochranným štítem. Štít bezesporu tlumil podstatnou část vibrací, ale všude jinde na planetě muselo vládnout ryzí šílenství.
Griffin se kousl do rtu. Mohl si za všechno sám. Nedokázal včas rozpoznat hrozící nebezpečí. Už tenkrát, když Bluesané napadli EX-318, musel vidět, že si Trap vybrali jako nový cíl expanze.
Seděli společně na zemi. Každý se díval jiným směrem, kromě Frankie, která měla oči zavřené bolestí. Všichni věděli že přišel čas zkázy, a že není naděje na záchranu.
Jsou skvělí, říkal si v duchu Ter. Mohli by teď křičet a rvát si vlasy, ale nedělají to. Drží se. . . Už se ani nehádají.
Země se třásla stále silněji. Ter vstal. Rozhlížel se. Zářivá brána transmiteru se nechvěla. Jako by jí nemohlo naprosto nic ublížit. Zato všechno kolem: přístroje, nářadí, agregáty, nálože - to všechno se trhalo ze zakotvení, poskakovalo to po jeskynním sále...
Ter upadl. Připadal si jako opilý. Ani si nevšiml že spadl. Kim ho zachytil, ale pak také upadl.
Nikdo z nich nedokázal proti mocným vibracím nic udělat.
Griffin k sobě přitiskl Teu a řekl: „Drž se mě!"
Ani si neuvědomil, že mluví anglicky, tedy řečí, kterou se naučil od svých rodičů, a že mu Tea nemůže rozumět. Přitiskl ji k sobě a v tu chvíli se od stropu jeskyně začínaly odlamovat první kusy skály.
Piu-Rey-Wiin si myslel, že má na akci dost času, ale osud mu připravil překvapení: zničehonic se před ním zjevil nepřítel a Piu ani neměl čas zjistit, o koho vlastně jde. Najednou se tam klidně zjevila formace cizí flotily.
A od té chvíle mu nedala pokoj. Nepřátelské zbraně nedokázaly proniknout molkexem, ale mechanický tlak rozhazoval Piovy lodě a vyvolával zmatek. Vlaková loď dokonce kolidovala s jednou menší lodí z vlastní skupiny.
Cílové zaměřovače přestávaly fungovat, protože náhlé změny kurzu je automaticky vypínaly. Střelci byli bezmocní.
Piu-Rey-Wiin brzy poznal, že narazil na převahu nepřítele. Každý jednotlivý náraz stál životy členů posádek. Nepřítel ani nemusel proniknout molkexovým pancířem. Mechanické odstředivé síly a náhlé přetížení vykonávaly své.

Piu vydal rozkaz k ústupu, ale uplynula ještě celá desetina dne, než dal svou flotilu znovu dohromady. Velké vibrátorové projektory už dávno mlčely. Piu rychle opouštěl soustavu, která se mu málem stala osudnou.
Kolem Griffina se převalil poslední balvan a pak nastal klid. Nedůvěřivě se díval nahoru ke stropu, kde zela veliká díra. Viděl skrz ni modré nebe. Pak se otočil k transmiteru: přístroj jako jediný obstál, přestože vibrace otřásly celým ostrovem v základech.
Přístrojová hala se proměnila v pastoušku. Žádný z přístrojů nezůstal na svém místě, jejich trosky se mísily s hromadami kamení a celkový zmatek jenom umocňoval neuvěřitelnost faktu, že všech pět lidí zůstalo naživu.
Frankie byla v bezvědomí. Tea aTer se objímali. Byli sice při vědomí, ale neschopni pochopit, že to skončilo. Griffin poklepal Terovi na rameno.
„Končíme, hochu," řekl. „Přestalo to."
Ter se mu podíval do očí.
Griffin odpověděl na nevyslovenou otázku: „Já nevím proč. Buď si myslí, že to nikdo nepřežil, anebo. . ."
Odmlčel se a vykročil k bráně.
Ostatní vstávali a zvolna ho následovali.
Ter chtěl něco říct, ale z výsky se ozval bzučivý zvuk. Zaklonil se a vzhlédl. Nad ním se vznášel malý třpytivý bod a pomalu se zvětšoval.
Griffin se zastavil. Aniž by se na Tera podíval, zeptal se: „Vidíš totéž co já?"
„Ano," zachrčel Ter. „Vidím to docela jasně. Musí to být záchranný Člun typu Pulec!"
Griffin s úlevou přikývl.
„Takže nás přece jenom našli!"
Pětice zachráněných opustila ostrov na palubě záchranného člunu. Kim požádal, aby mohl být vysazen v Artrotu. Tea však přijala Terovo pozvání a hodlala navštívit Zemi.
Měření pozemské flotily prokázalo, že zhruba jedna pětina obyvatelstva Trapu zahynula - Bluesané zavraždili sto milionů lidí. Velitel flotily přislíbil jménem Spojeného Impéria okamžitou pomoc. Rozpory mezi Severním svazkem a Jižní říší byly rázem zapomenuty. Už neexistovaly žádné vnitropolitické konflikty.
Několik lodí flotily přistálo na planetě. Zbytek se vrátil na základnu.

Zprávy o nejnovějších událostech byly příliš závažné.
Došlo k dalšímu kontaktu s Bluesany.
Vypadalo to na pořádnou válku...

Kurt Mahr TAJEMSTVÍ SVATÉHO OSTROVA
ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM
Edice Perry Rhodan, sv. 172
Z německého originálu Ďas Geheimnis der heiligen Insel, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Aríhur Moewig KG v Rastattu roku 1986, přeložil Jaroslav Kuťák.
Vydal jako svou tisící pětistou šedesátou třetí publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha l, roku 1998.
Odpovědný redaktor Josef Frais.
. Výtvarný redaktor Jan Přibík.
Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986. Praha 10-Uhnněves. Vydání první.
Tematická skupina 13/34.